

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Ὁ κ. Ρεμβὸς κατεβαίνει τὴ σκάλα ἀνοίγει τὴ θύρα γὰρ νὰ ἔβγη ἔξω: τὴν ξανακλείει. Παρατηρεῖ τότε ὅτι εἶνε ἀκόμη μὲ τὸν νυκτικὸ σκοῦφο του, κ' ἐπιστρέφων γὰρ νὰ βεβαιωθῆ καλλίτερα, εὕρಿಸκει ὅτι εἶνε μισοξυρισμένος. Βλέπει τὸ ξιφὸς του νὰ κρέμεται στὸ δεξιὸ πλευρὸ του, τῆς σκάλτσες του πεσμένες μὲ στῆς φτέρες του καὶ τὸ ποικύμισό του ἔξω ἀπὸ τὸ παντελόνι του. — Εἰς τὰ δημόσια μέρη, ἐνῶ περιπατεῖ, αἰσθάνεται ἔξαφνα ἓνα δυνατὸ κτύπημα στὸ στομάχι ἢ στὸ πρόσωπό του. Δὲν υποψιάζεται ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νὰ προῆλθεν αὐτὸ ἕως ὅτου ἀνοίγων τὰ μάτια κ' ἔξυπνῶν ἀπὸ τὴν νύκτα του ἰδῆ, ὅτι εὕρಿಸκεται ἐμπρὸς εἰς μιὰν ἄμαξα ἢ ὀπίσω ἀπὸ μιὰ μακρὰ σανίδα, φορτωμένη στὴ ράχι ἑνὸς ἐργάτου. — Μιὰ φορὰ τὸν εἶδα νὰ συγκρούεται μέτωπο μὲ μέτωπο μ' ἓνα τυφλὸ, νὰ μπλέκεται μέσα στὰ πόδια του καὶ ν' ἀναποδογυρίζονται κ' οἱ δύο ἀνάσκελα. — Μπαίνει μέσα στὸ σαλόνι καὶ περνῶντας κάτω ἀπὸ ἓνα πολυέλειο, πιάνει κάπου ἢ περσοῦκα του καὶ μένει ἐκεῖ κροεμασμένη. Ὅλοι οἱ παρόντες βλέπουν καὶ γελοῦν. Ὁ κ. Ρεμβὸς βλέπει ἐπίσης γειῶν κ' αὐτός. Ζητᾷ ὕστερα νὰ ἰδῆ ποιὸς ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους εἶνε μὲ πεταμένα αὐτιά ἔξω καὶ χωρὶς περσοῦκα. — Περιπατῶν εἰς τὴν πόλιν, νομίζει ἔξαφνα ὅτι παρεπλανήθη, συγχίζεται κ' ἐρωτᾷ τοὺς διαβάτας ποῦ εὕρಿಸκεται αὐτοὶ τοῦ ἀπαντοῦν ἀκριβῶς τὸνομα τοῦ δρόμου του. — Μπαίνει κατὰπιν στὸ σπῆτι του, ἀλλὰ βγαίνει παρευθὺς, νομίζων ὅτι ἐμπῆκε κατὰ λάθος σὲ ξένο σπῆτι. — Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δικαστήριον καὶ πηδᾷ μέσα στὴν ἄμαξα, ποῦ περιμένει κάτω στὴ μεγάλη σκάλα, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐκλαμβάνει ἰδικήν του. Ὁ ἄμαξηλάτης ξεκινᾷ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὀδηγεῖ τὸν κύριόν του στὸ σπῆτι του. Ὁ κ. Ρεμβὸς πετιέται ἔξω ἀπὸ τὴν πορτίτσα τῆς ἄμαξης, περνᾷ τὴν αἰλὴν, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, διασχίζει τὸν ἀντιθάλαμον, τὴν κρεβ-

βατοζάμαρα, τὸ γραφεῖον. Ὅλα τοῦ εἶνε γνωστὰ καὶ τίποτα δὲν τοῦ φαίνεται καινούργιο. Καλοκάθεται, ἀναπαύεται, εἶνε στὸ σπῆτι του. Ὁ σπητονοικοκύρης φθάνει, ὁ κύριός μας σηκώνεται νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, τοῦ φέρεται εὐγενέστατα, τὸν παρακαλεῖ νὰ λάβῃ θέσιν καὶ νομίζει ὅτι ὑποδέχεται στὸ σαλόνι του. Ὁμιλεῖ, ὄνειροπολεῖ. Ὁ σπητονοικοκύρης στενοχωρεῖται καὶ ἀπορεῖ. Ὁ κ. Ρεμβὸς στενοχωρεῖται ὄχι ὀλιγότερον καὶ δὲν ὁμιλεῖ τώρα. Ὁ ἐπισκέπτης του εἶνε ἕνας ἄχαρις, τεμπέλης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους θὰ φύγῃ· τὸ ἐλπίζει καὶ περιμένει. Ἡ νύκτα φθάνει τέλος καὶ μόλις τώρα ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν ἀπάτην του.—Ἄλλοτε ἐπισκέπτεται μιὰ κυρίαν καὶ ὑπνωτιζόμενος μετ' ὀλίγον ὅτι αὐτὸς τὴν ὑποδέχεται, καλοκάθεται στὴ πολυθρόνα της καὶ ἀποφασίζει νὰ σηκωθῆ. Σκέπτεται ὕστερα, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ κάθεται πολὺ στὰς ἐπισκέψεις της· περιμένει κάθε στιγμή νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἤσυχον, ἀλλὰ βλέπων ὅτι αὐτὴ δὲν ἔχει σκοπὸ καὶ ἐπειδὴ πεινᾷ καὶ εἶναι ἀργὰ πλέον, τὴν προσκαλεῖ νὰ φάγουν μαζύ. Ἐκεῖνη ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια καὶ τόσον ἠγερῶς, ποῦ τὸν ξυπνᾷ.—Παίξει τρὶκ τράκ καὶ ζητῆ να πιῆ· τοῦ προσφέρουν ἀμέσως· εἶνε ἡ σειρά του νὰ παίξῃ· κρατεῖ μὲ τὸ ἕνα χερὶ τὸ κέρας μὲ τὰ ζάρια καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα ποτήρι, ἀλλ' ἐπειδὴ διψᾷ πολὺ καταπίνει τὰ ζάρια—ὀλίγου δεῖν νὰ καταπιῆ καὶ τὸ κέρας—ρίχνει τὸ ποτήρι τὸ νερὸ στὸ τρὶκ τράκ καὶ καταβρέχει τὸν σύντροφόν του.—Γράφει μιὰν μεγάλην ἐπιστολὴν, βάζει ἐπανεπιλημμένως ἄμιον καὶ τὴν ἀδειάζει πάντοτε στὸ μελανοδοχεῖον. Ὅχι μόνον αὐτὸ, γράφει καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν καὶ τὰς κλείει καὶ τὰς διευθύνει.

Ἐνας δοῦξ δήμαρχος λαμβάνει τὴν μιὰν καὶ διαβάζει·

«Μπαρμπά Σταμάτη, ἅμα λάβῃς τὴν παροῦσαν μου, μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ στείλῃς τὸ χόρτον ποῦ ξέρεις».

Ὁ μπακάλης του δέχεται τὴν ἄλλην καὶ διαβάζει·

«Ἐκλαμπρότατε, μετὰ τυφλῆς ὑποταγῆς ἐδέχθην τὰς διαταγὰς, ἅς ἡ Ὑμετέρα ἐκλαμπρότης ἠψύδοκησε....»

Γράφει καὶ ἄλλην ἐπιστολὴν τὴν νύκτα, τὴν σφραγίζει καὶ σβύνει τὸ φῶς. Χάνεται τότε μὲ τὴν ἀπορίαν, γιατί νὰ μὴ βλέπῃ καθόλου καὶ περνᾷ κάμποσος καιρὸς γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ.

Γεώργιος Δ. Πλός.